

«Fer retrocedir el PSOE»

Optimista i apassionat, Carles Mulet ens exposa les línies definitòries i les esperances del seu partit, la Unitat del Poble Valencià. Al seu parer, l'únic vot útil per al futur és el vot UPV.

Toni Mollà

Potser una de les característiques més rellevants de Carles Mulet és la pluriocupació. Renovador pedagògic impenitent des d'abans d'acabar els estudis de magisteri. Sindicalista de l'STEPV. Escriptor. Militant del Partit Comunista des de l'any 73 al 81, amb un parèntesi de 6 mesos, al 78. Dinamitzador cultural de totes les mogudes de les Marines, i comarques veïnes. *Candidat*, en les llistes de *perillousos* elaborades per la ultradreta després del colp d'estat del 23-F, per a ser *controlable* o *eliminable*. Impulsor de la UPV, des dels seus inicis.

No es considera un polític, sinó una persona polititzada. Parla del país amb una passió que contagia. Diu que algunes nits s'ha plantejat deixar-ho tot córrer. Però el mal de panxa que això li provoca l'obliga a alçar-se més enjorn que de costum i a començar a treballar com un negre.

Me n'havien avisat: Carles Mulet és capaç d'acabar amb les piles d'una gravadora, si no t'afanyes a tallar-lo. Apassionat, optimista i faener. Tant fa que el faces raonar de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià com del sindicalisme italià. Té més paraules que un advocat.

—¿Per què deixares el Partit Comunista?

—La primera vegada, perquè no estava d'acord com es portava la redacció de la Constitució. Jo considerava que havia d'incloure el dret a l'autodeterminació i a la federació entre comunitats autònomes. Com també era contrari en altres aspectes sobre vinculació del poder militar al civil. De totes maneres, jo hauria transigit sempre que el PC hagués fet públic que aquella Constitució no era la que desitjàvem i que només era el resultat de la correlació de forces del moment. És a dir, si el partit no hagués tingut una posició tan triomfalista i acrítica. Ells pensaven que la Constitució era

la millor de les possibles, que amb ella es podia arribar al socialisme, que les nacionalitats podrien exercir els seus drets i tot això. I clar, després d'un debat intern on vaig plantejar les meues idees i no van quallar, me'n vaig eixir. Cinc o sis mesos després, es celebrà el I Congrés del PCPV i fou elegit Ernest Garcia com a Secretari General. Jo, com que tenia —i continue tenint— plena confiança amb la manera que té l'Ernest d'entendre l'esquerra i de plantejar-ne la renovació, aquella mateixa nit, vaig telefonar i li vaig dir: Ernest, aquesta vesprada he anat al local d'ací de Gata i he demanat l'ingrés en el partit una altra volta. I hi vaig aguantar fins l'expulsió de Lloret a Sueca i tot el problema amb Lertxundi a Euskadi. Això m'acabà de demostrar que en el PC no hi havia lloc per a treballar per la renovació real de l'esquerra i pel nacionalisme. I ens en vam eixir el Doro Balaguer, Gustau Muñoz, jo i altres. I després expulsaren l'Ernest. I, ja veus, ara, tots militem en la UPV, que és una autèntica expressió de la nova esquerra nacionalista.

—En aquestes eleccions, tant la IU com la UPV us presenteu com la nova esquerra, l'esquerra alternativa. ¿Quines diferències hi ha entre els uns i els altres?

—En primer lloc, he de dir-te que la UPV no desitja cap fracàs de la IU, sinó un retrocés del PSOE. Qualsevol èxit que es produeca a l'esquerra del PSOE, el veurem com a positiu per tal d'anar trencant la dinàmica prepotent dels actuals governants.

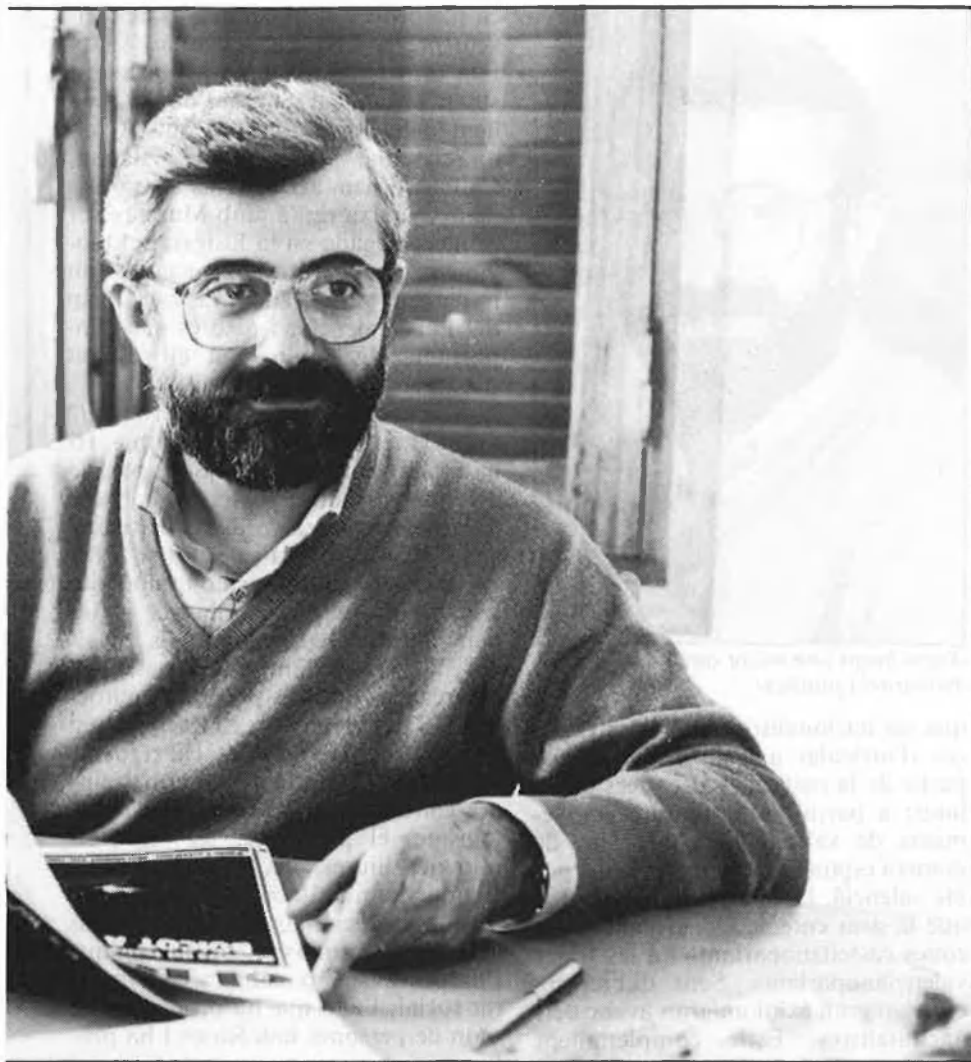
En segon lloc, la mateixa UPV naix i es desenvolupa per fomentar la unitat. En UPV ens hem integrat nacionalistes provinents del PC, de l'antic PSPV, de l'independentisme, de l'esquerra radical..., i hem fet un gran esforç per reduir les diferències i per unir esforços destinats a la construcció d'una esquerra alternativa als models actuals. De fet, el nostre nacionalisme no acaba en ell mateix, sinó que

es projecta cap a l'ecologisme, el pacifisme, la igualtat social. Per tot això, puc dir-te que és un projecte obert a altres tradicions polítiques. Per aquesta raó, nosaltres férem propostes constructives per arribar a un acord al País Valencià. Però el que nosaltres no acceptem, de cap de les maneres, és una plataforma governada des de Madrid i des de les cúspides dels partits. Això contradiu les nostres conviccions polítiques i atempta contra el nostre fet nacional. Dament, resulta que la IU és només una solució improvisada per a regenerar la degradació que ha sofert el PC en els darrers anys —i que jo he patit— perquè hi havia problemes polítics de fons que provocaren la marginació dels sectors renovadors, nacionalistes i, en general, no ortodoxos. I ara intenten presentar-la com una esquerra alternativa; però, alhora, intenten reconstruir el PC. I això no quadra.

—Escolta, mira, jo...

—Tenen la il·lusió que tornant arrere com en una moviola, ho resoldran tot. El 68 es despenja Líster; doncs, ruuuuuup, recuperem Líster; el

80 no-sé-quants se'n va Gallego; doncs, ruuuuup, recuperem Gallego. I no volen pensar les causes de la crisi, no volen pensar que estan descol·locats, en les rèmores que tenen per a projectar-se cap al segle XXI.

—¿La UPV?

—Mira, nosaltres, que encara som un partit minoritari, hem fet les dues aportacions teòriques més encertades, des del punt de vista de la renovació de l'esquerra i del nacionalisme, que ha fet aquest país en molts anys. *Les Candres de Maig*, d'Ernest Garcia; i *La crítica de la nació pura*, de Joan F. Mira. I la nostra alternativa s'ha construït a base d'assentar unes bases fermes, de molta autocrítica i d'anar fent sense condicionaments preexistents. Hem fet una opció moderna amb bases modernes.

—¿Com heu viscut, ací, al sud, la designació de Cristina Almeida com a cap de llista d'IU per Alacant?

—Mira, l'altre dia, en un debat que es celebrà al Casino d'Alacant, jo era assegut al costat de l'Almeida i recorde que algú li preguntà què pintava ella ací. La candidata contestà: *esto*

no es una cuestión de personas, sino una forma de hacer política. I jo hi estic completament d'acord.

És precisament la manera de fer política que l'ha duta d'allà cap ací. Es tracta d'un problema de sucursalisme i, també, de masclisme. De sucursalisme, perquè el seu desplaçament a Alacant, quan havia de ser la número tres per Madrid, és una solució a la discussió sobre qui havia d'ocupar aquests llocs allà. Ella no hi entrava.

—¿I de masclisme?

—A Alacant, hi ha certs sectors feministes que es plantegen votar IU perquè l'encapçala una dona. I jo vull recordar-los que la llista d'IU, a Madrid, on no han acceptat l'Almeida, és ocupada, en els primers llocs, només per homes. I ha estat la discussió dels noms —dels homes— que ha fet que es presente per Alacant. Si li diguessen Ramón Tamames, no es presentaria per Alacant. Es presentaria per Madrid.

—¿Quina crítica feu a la política del PSOE?

—Per a fer una crítica global al PSOE, necessitariem moltes hores i

«Qualsevol èxit a l'esquerra del PSOE és positiu.»

tot l'espai de la revista. De totes maneres, tampoc no esperàvem massa del PSOE. Ara, sí que esperàvem una major decència en l'administració pública, una major sensibilitat respecte dels sectors socials progressistes, de la joventut, de la dona, una major defensa dels drets dels treballadors en temps de crisi. Ben al contrari, s'està fent una política molt partidista que recolza sobre la desmobilització total dels sectors més dinàmics i reivindicatius, i també de la societat civil. I això és molt perillós. Jo només vull centrar-me ara en el tema de l'OTAN i del militarisme. El fet que hagen forçat tota la maquinària de poder de què disposen —no solament el polític— i que hagen utilitzat mecanismes de pressió social, inclús més refinats que els dels franquistes, no em sembla gens ètic.

A més, el llenguatge que van utilitzar ací, en aquesta comarca, era totalment demagògic. Deien que si no entràvem a l'OTAN, no vendríem una taronja, no vindrien els turistes i no vendríem una sabata. I clar, et trobaves molts obrers votant contra consciència. ¿Què ha passat en acabant? Doncs que les taronges cauen de l'arbre perquè en la negociació amb la CEE no es tingueren en compte els interessos valencians; i l'OTAN, clar, això no ho arregla. Si els turistes deixen de fer cap ací, serà perquè tenen por d'un altre conflicte bèl·lic en la Mediterrània com el provocat pels EUA amb Libia. I els fabricants de sabates d'Elx han hagut de viatjar a l'URSS, amb les seues mostres, per veure si allà obrin algun mercat; perquè des de l'entrada en la CEE, els EUA amenacen a restringir-ne les importacions. Seria molt paradoxal que els hipotètics *enemics*, l'URSS, foren els salvadors de l'economia de la sabata.

El fet de posar en el mateix sac els aspectes militars de l'OTAN i els econòmics fou un xantatge imperdonable. He de dir-te que la imbricació central nuclears-armamentisme-blocs militars, i la supeditació de l'Estat espanyol a l'eix occidental, hegemunitzat pels EUA, damunt és portada a cap d'una manera neòfita i panxacontenta pels joves nacionalistes del PSOE, que només busquen la medalleta.

—Has anomenat els joves nacionalistes del PSOE. Explica't.

—Sí, així és com els anomenen els

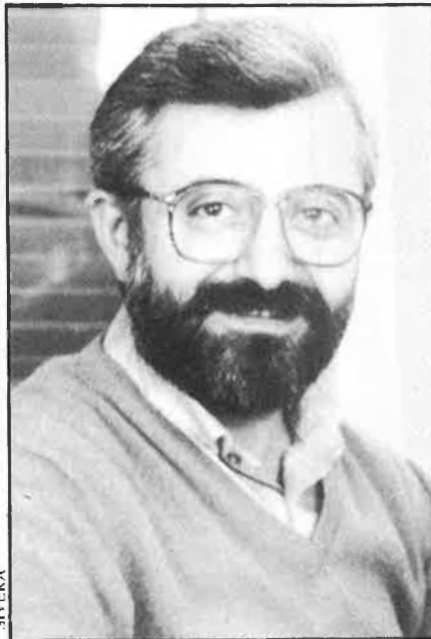
periodistes americans. Nacionalistes, en som tots. De fet, la UPV és una de les forces més poquet nacionalistes que es presenta a aquestes eleccions. El problema és que som l'única opció representativa d'un nacionalisme oprimint, no hegemònic ni agressiu com el d'ells. És l'oposició entre un nacionalisme espanyolista que es vol acabar d'engolir un país històricament minoritzat com el nostre i un altre nacionalisme popular i progressista. Des d'aquest punt de vista, el PSOE, és infinitament més nacionalista que nosaltres.

—*La teua comarca, la Marina Alta, és la comarca amb un índex de vot UPV més elevat; i tanmateix, Alacant, com a circumscripció electoral, és la d'índex més baix. ¿Com s'explica això?*

—Això es deu, en primer lloc, a que les províncies són unes divisions artificials que inclouen comarques que no tenen res a veure les unes amb les altres. En el cas d'ací, del sud, et trobes la Marina Alta, que és una comarca molt valencianitzada, amb un alt grau d'associacionisme cultural nacionalista, amb una immigració molt integrada i amb una història recent de molt de creixement de la consciència nacional. És a dir, que s'ha creat un nacionalisme cívic que ara és recollit per l'única opció política nacionalista, la UPV. Però, clar, en la província, hi ha zones castellanoparlants d'un alt pes demogràfic. I zones valencianoparlants molt castellanitzades. Pensa en Villena, Elda, Elx, Alcoi o el mateix Alacant.

—*Tanmateix, fa poc heu estat capaços d'organitzar la campanya de promoció idiomàtica més important que s'ha celebrat mai al país, la campanya d'Alacant.*

—Sí, sí, la campanya *Sí, a la nostra llengua*, ha estat la primera vegada

SIVERA

«*Esperàvem una major decència en l'administració pública*».

que els nacionalistes hem estat capaços d'articular una gran iniciativa a partir de la realitat, sense idees absolutes; a partir de fer moure els elements de valencianitat que viu, de manera espontània, la majoria del poble valencià, i de parlar un llenguatge que la gent entenia. A Alacant, a les zones castellanoparlants i a les zones valencianoparlants. Sens dubte, ha estat un gran èxit i un gran avanç dels nacionalistes. Estic completament convençut que amb pràctiques com aquesta, ajustades a la realitat, participatives i progressistes, el nacionalisme no solament creix, sinó que, a la volta d'uns quants anys, pot esdevenir hegemònic.

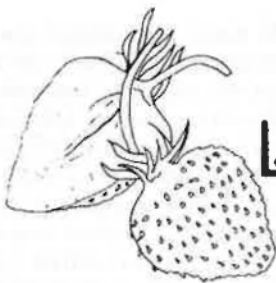
—*Bones expectatives, ¿eh?*

—I tant. Mira, jo d'allò que estic més content d'aquests darrers temps és que els nacionalistes hem arribat fins als llocs més difícils i que estem

en ple procés d'implantació i de creixement. A Elx, per exemple, s'està fent un treball magnífic i il·lusionat; s'han organitzat Santa Pola, Crevillent, Novelda, Monóver, Ibi, Alcoi; ha reviscolat Alacant, també Xixona, Callosa; i hem arribat fins als pobles de la mateixa ratlla amb Múrcia. Per primera vegada en la història, el moviment nacionalista valencià és un moviment vertebrador, de cap a cap del País Valencià. I això és molt important, siga quin siga el resultat d'aquesta contesa electoral.

—*¿El vot UPV és, així, un vot útil?*

—El més útil de tots, sens dubte. Hi ha molta gent que vota PSOE perquè no guanye l'altre; hi ha molta gent que, potser, pensa votar IU per castigar el PSOE. La raó per votar UPV no és només aquesta, sinó també l'interès de fer un país normal de ciutadans que decideixen sobre ells mateixos, lliurement. En aquest sentit, cal reforçar les opcions polítiques autòctones. I, en segon lloc, en l'actual crisi de civilització i de valors, cal reforçar les opcions que plantegen temes fins ara considerats marginals, com l'ecologisme, el pacifisme, les relacions humanes lliures, etc. Les opcions que trenquen amb el dogmatisme dels esquemes tradicionals. Tu pensa que els marxistes ortodoxos opinaven que l'industrialisme possibilitaria la igualtat social; i allò que ha produït és un món de persones indefenses i ha provocat que els recursos naturals i el mateix futur de la humanitat estiguen en perill; perquè les consideren coses secundàries. Cal nous plantejaments. I nosaltres els tenim. A més, en qualsevol cas, el poder polític establert no tractarà de la mateixa manera el País Valencià si nosaltres traiem 100.000 vots que si en traiem 30.000. Sens dubte, l'únic vot útil per al futur és el vot UPV. □

LES MADDUIXES

MENJADOR VEGETARIÀ

- Diètes sanes, equilibrades i variades.
- Productes integrals i biològics.

Festa d'inauguració dilluns 23 de juny.
Nit de Sant Joan.

Dinars: de dilluns a dissabte.

Sopars: de dijous a dissabte.

Preus assequibles.

Productes cosmètics naturals.

Activitats diverses: dilluns, dimarts i dimecres, de vesprada.